

És València un nou Bronx?

Les estadístiques apunten que l'índex de delictes comesos a València no para d'augmentar. Premsa i polítics han aprofitat aquestes dades per jugar amb la hipèrbole i dir que aquesta ciutat és un territori salvatge.

Sí, sí, tot és cert. A València, des de fa temps, es crema cada nit un cotxe sense que la policia puga saber exactament per què. A València falten policies a manta i sobren gladiadors d'empreses privades de seguretat: el PP ha preferit que els rics salven la vida contractant serveis privats per als barris de luxe i les urbanitzacions de nivell, abans que invertir despesa pública en l'increment de personal de les forces de seguretat, en la coordinació dels distints serveis (guàrdies civils i policies funcionen al seu aire), en la modernització dels equips tècnics, en l'adequació de la seua preparació —en alguns punts desfasada, segons els propis sindicats de la policia—, i en la vertadera inserció dins d'una nova societat multiracial i multicultural. Cal dir també que sí, que a València hi ha un

flux d'immigració que es dedica als robatoris, a la droga barata i a la delinqüència de carrer, especialistes en mètodes que ací ja resultaven obsolets. Per exemple, en l'atrancament itinerant ultraràpid a vianants; en els robatoris en grupet a víctimes amb pocs diners; en la sostracció de cartera i bossa a la velocitat de la llum (a la delegada del Govern li l'han furtada un parell de vegades).

Abans, aquesta classe de delictes el cometien ionquis terminals nascuts al terreny. Ara, se n'encarreguen fills d'altres ètnies que no acostumen a ser presoners de grans addiccions, la qual cosa els fa molt més eficaços, i molt més desconeguts per a la policia.

Com també accelerats són els canvis en els sistemes de venda d'estupefaents. Ara, la droga canvia de mans, i la coca, la trafica una o altra ètnia, segons el tipus de client: els camells paios la mouen en discoteques, pubs i a domicili (última moda: trucar al camell al mòbil i te la duu a casa, en servei de 24 hores sense recàrrec); els camells gitanos la venen en la pròpia casa, extrapolant un tipus de venda que abans era típic de l'heroïna; els camells negres trafiquen a l'aire lliure en uns quants solars de l'extraradi que els polítics mediàtics han batejat, de manera tòpica i carca, com els "híper" de la droga.

En tot cas, serien mercadets del Tercer Món, on els productes són de baixa qualitat per a una clientela desfeta que prefereix comprar barat (els camells africans, coneguts com "els morenos", venen la droga a baix preu, però bastant tallada), i sense la mínima garantia... higiènica: els traficants a l'aire lliure guarden la droga en una bossa que emmagatzemen tota la nit dins del seu pro-

Sembla que no hi ha nexa d'unió entre els qui cremen cotxes. La premsa i els polítics han utilitzat actes vandàlics com aquest per fer veure que València és una ciutat sense llei.

Qui crema els cotxes a València? Les sospites recauen en colles de joves de carrer, que, per simple violència vandàlica, arrassen els vehicles. El retorn de les bandes agressives a l'estil dels anys 70 ha posat de moda la violència urbana com a fet de referment jove.

pi anus; quan arriba el client, trauen la bossa del cul, donen la droga al client –que, de seguida se la guarda a la boca per si apareix la policia i se l'ha d'engolir– i retornen la droga restant de nou a l'anus. Així, les vegades que faça falta. Els mètodes de fugida dels traficants són rudimentaris –a través del clavegueram–, però molt efectius.

De tant en tant la policia munta grans operacions per acaçar-los. Crida l'atenció que se li escapen la majoria, perquè no domina aquests delinqüents canviants, absolutament fora del sistema i de les seues coordenades de control. Fora del sistema: a València hi ha prostitutes africanes i esclaves que esguiten determinats carrers; tantes que sembla que es multipliquen. A València hi ha ajustament de comptes a pistola entre mafiosos d'Europa de l'Est i de Sud-amèrica. Als carrers de la ciutat es fa córrer la botella, encara que estiga prohibit per llei.

Tot això, una cosa darrere de l'altra, impressiona, no? Això és el que fa la premsa, i això és el que fa el PSOE en l'oposició política parlamentària. El PP, per a no ser menys demagògic, diu que la culpa de tot la té la immigració i el llegat de descontrol de la delinqüència que va deixar el PSOE. Entre tots han venut que viure a València és com viure al Bronx. O a Gotham City, la sinistra ciutat de Batman.

Però, vol dir això que a la gent li fa por eixir de nit ací? Vol dir això que els carrers estan presos de bandes enfrontades?

Doncs no. De fet, la immensa majoria de la gent no té consciència que haja augmentat la delinqüència, a excepció dels veïns que viuen en determinats barris (centre històric o poblacions perifèriques, les zones cap on el PP ha desviat conscientment la marginalitat). Però molts periodistes i polítics socialistes han agafat una realitat –increment dels

delictes, una ineficaç política antidelinquència del partit en el govern– fins convertir aquests fets en una hipèrbole de terror. Això fomenta els punts de vista més retrògrads de la paranoia ciutadana. I el remei pot ser pitjor que la malaltia, perquè tothom demana allò que, probablement, mai s'hauria de demanar a un govern de dreta: mà dura.

Estadístiques cremades. Les dades indiquen que la xifra mitjana d'augment de delictes al País Valencià és d'un 30%, percentatge superior en vint punts al de la resta de l'estat. La xifra és preocupant, però, segons Alejandro Valle, nou cap de la Policia al País Valencià, "no alarmant". València és una ciutat que creix ràpidament amb habitants, eventuals o fixos, però que compta pocs policies i amb una pèssima prevenció del delicte: aquests són els motius més elementals de les estadístiques. L'any 2001, segons informa el Ministeri de

XVII PREMIS LITERARIS CIUTAT D'ELX

Bases Generals

1. L'Institut Municipal de Cultura de l'Ajuntament d'Elx convoca els Premis Literaris Ciutat d'Elx, segons les bases generals i particulars de cada premi.
2. Les obres aspirants a aquests premis hauran de ser escrites en català-valencià-balear.
3. Als originals haurà de figurar el nom, l'adreça i el telèfon de l'autor acompanyats d'una declaració formal en què es faça constar que l'obra no ha estat premiada en cap altre certamen.
4. Aquests premis són indivisibles i podran ser declarats deserts si el jurat considera que no reuneixen les característiques o la qualitat suficient per ser adjudicats.
5. Les obres aspirants a aquests premis hauran de ser presentades a l'Institut Municipal de Cultura de l'Ajuntament d'Elx, carrer dels Sants Metges, 3 (Edifici Gran Teatro), 03203 Elx, telèfon 966.61.13.50-Fax 966.61.09.92, fins al dia 28 de juny de 2002.
6. L'organització, una vegada tancat el termini de recepció de les obres, farà públic el nombre i la composició dels diferents jurats, els quals hauran de deliberar sobre totes les obres presentades. La votació final tindrà lloc el dia 27 de setembre de 2002.
7. Els originals presentats i no premiats podran ser retirats pels autors o persones autoritzades per aquests en el termini de 2 mesos a partir del lliurament oficial dels premis. L'organització no es responsabilitza de les pèrdues originades pel transport.
8. Els concursants, pel fet de ser-ho, accepten íntegrament el contingut de les bases generals i particulars que regeixen aquests premis. En cas de dubte sobre la interpretació de les bases, cada jurat decidirà allò que considere més just d'acord amb l'organització.

Premi de Narrativa «Antoni Bru»

1. Hi podran concórrer tots els escriptors que ho desitgen, amb obres inèdites de narrativa: contes, novel·les, memòries, etc.
2. Els originals, mecanografiats a doble espai i per una sola cara, hauran de ser presentats per quadruplicat i tindran una extensió de 150 a 200 fulls de DIN A-4.
3. Als originals haurà de figurar el nom, l'adreça i el telèfon de l'autor acompanyats d'una declaració formal en què es farà constar que l'obra no ha estat premiada en cap altre certamen.
4. Aquest premi està dotat amb 6.010 euros, quantitat que correspon als drets d'autor dels primers 2.000 exemplars que l'editor podrà realitzar en una o en diverses edicions. L'obra guanyadora serà publicada per l'editorial Tres i Quatre, després de formalitzar el corresponent contracte.
5. L'import del premi es farà efectiu a l'autor el 9 d'octubre de 2002.

Premi de Poesia «Festa d'Elx»

1. Hi podran concórrer tots els escriptors que ho desitgen, amb obres inèdites de poesia, admetent-se la prosa poètica.
2. Els originals, mecanografiats a doble espai i per una sola cara, hauran de ser presentats per quadruplicat i tindran una extensió mínima de 50 pàgines i màxima de 100.
3. Als originals haurà de figurar el nom, l'adreça i el telèfon de l'autor acompanyats d'una declaració formal en què es faça constar que l'obra no ha estat premiada en cap altre certamen.
4. Aquest premi està dotat amb 3.005 euros, quantitat que correspon als drets d'autor dels primers 2.000 exemplars que l'editor podrà realitzar en una o en diverses edicions. L'obra guanyadora serà publicada per l'editorial Tres i Quatre, després de formalitzar el corresponent contracte.
5. L'import del premi es farà efectiu a l'autor el 9 d'octubre de 2002.

l'Interior, es van perpetrar al País Valencià 132.602 delictes, 5.000 més que l'any 2000. D'aquests, més de la meitat tingueren lloc a València. El delicte que més crida l'atenció, pel grau d'absurd, és la crema indiscriminada de cotxes. En aquests dos mesos del 2002, han estat incinerats almenys 25 cotxes aparcats al carrer i 30 en una zona de desballestament de vehicles. Uns quants individus han estat detinguts, sense que hi haja nexa entre ells. La crema de cotxes no és un fenomen valencià, malgrat les connotacions falleres. En molts punts d'Europa es cometien actes vandàlics d'aquestes característiques que tenen a veure amb la moda global de les bandes, colles de joves, marginals o no, que es reuneixen al carrer i utilitzen el comportament destructiu com a acte de referent i de rebuig en una societat en què no creuen.

La droga, la crema de cotxes, la prostitució, l'augment de màfies estrangeres, són assignatures pendents del PP, que ha vist fracassar tots els seus projectes d'impulsar cossos policials propis —policia de proximitat, per exemple— i no ha atès pressupostàriament la urgentíssima millora interna que reclamen els cossos tradicionals. No ha tingut en compte cap pla de prevenció de delicte, perquè no creu en una administració que tutele els administrats, sobretot si els delictes, com és el cas, no afecten especialment les zones on hi viuen els potencials votants conservadors. A banda, la Llei d'Estrangeria ha ajudat a fer que els nombrosos immigrants que hi ha al País Valencià acaben delinquant per poder sobreviure.

El PSOE ha actuat amb intel·ligència provocant la pluja pública d'aquestes estadístiques. Però hauria d'haver deixat més de banda les crides a "l'actuació ferma contra el delicte", i haver incidit més en la proposta de solucions per a "les causes que el produeixen".

Unes causes, que, com el costum de beure al carrer, tenen més a veure amb la manca de prevenció i amb el disgust contra el sistema que amb aquest suposat esperit criminal que, si fem cas de la demagogia, inunda l'ànima de València.

Joan M. Oleaque